

dende Lov. Det vil være ganske naturligt ikke at forhøje den 32 Ø.s Afgift paa de virkelige Frugtvine, saaledes som de defineres i det nye Forslag: „Frugtvin, hvis Alkoholindhold ikke overstiger 12 Rumfangsprocent, dog med Undtagelse af mousserende Vin“. Mindre naturligt og ikke stemmende med de sædvanlige Principper, vi følger i vor Alkohollovgivning; er det at lade saadanne danske Frugtvine, der i Virkeligheden ikke er Frugtvin i egentlig Forstand, men er Frugtsafter, der ved Tilsætning af Spiritus er bragt op til et højere Alkoholindhold, saaledes at de nærmest rangerer med Hedvintypen, blive staaende paa den samme Afgift, medens vi har en stærkt differentieret Told for lettere og sværere udenlandske Vine. Derfor vil altsaa de sværere Vine og Likører, der fremstilles herhjemme ved stærkere Tilsætning af Spiritus, komme op paa 75 Ø. pr. Liter.

Til Gengæld vil det findes naturligt at imødekomme meget indtrængende Andragender, der er rettet til Regeringen fra Gartnernes Repræsentationer og forskellige Landbrugsorganisationer om at gaa med til en Nedsættelse for en enkelt Art af Frugtvin, nemlig Æblemost. Det er et alkoholsvagt Produkt, der med Hensyn til Alkoholstyrke nærmest maa siges at rangere med almindeligt Pilsnerøl. Det vil derfor være naturligt at have en mindre Afgift her end paa de egentlige vinlignende Sorter af indenlandske Frugtvine. Det foreslaas derfor, at Æblemost, hvis Alkoholindhold ikke overstiger 6 Rumfangsprocent, kun skal have en Afgift af 21 Ø. pr. Liter. Som Følge af denne Ændring vil heller ikke Tillægsafgiften komme til at ramme Æblemosten, idet der i den tidligere nævnte Lov udtrykkelig gøres en Undtagelse med Hensyn til den. Hvad der vil vindes herved, er ikke alene en Regulering af Alkohollovgivningen, en mere rationel Ordning, men det er ogsaa i Erhvervenes Interesse, saaledes som det er vist i Andragenderne. Der vil nemlig her findes hensigtsmæssig Anvendelse for en Mængde Frugt, der ikke egner sig til Afsetning, Vragfrugt, Nedfaldsfrugt, o. s. v., en Anvendelse, der er meget hyppig og indbringende i Lande som Frankrig og Tyskland, hvor Æblemost er en ganske almindelig Drik, hvad den ogsaa kan blive her, naar Beskatningen lempes som foreslaaet.

Med Hensyn til den udenlandske Druevin indføres der en Ændring i Lovgivningens Tekst. Toldsatsen paa Vin, der ikke overstiger 14 Rumfangsprocent Alkohol, skal

fremdeles udgøre 75 Ø. pr. kg — der er her Tale om Fustagevin —, men Teksten affattes saaledes: „ugærede Bordvine (Rød- og Hvidvine af Bordeaux- og Bourgogne- samt Rhinsk- og Moselvin-Typen), hvis Alkoholindhold ikke overstiger 14 Rumfangsprocent.....“ Naar denne ændrede Affattelse er foreslaaet, er det for at forhindre den Omgaaelse af Loven, som har fundet Sted i stort Omfang, og som har skadet ikke alene Staten, men ogsaa den indenlandske Frugtvinfabrikation, idet man har indført Hedvine, som paa kunstig Vis, ved Iblanding af Vand og paa anden Maade, er bragt ned under de 14 Rumfangsprocent Alkoholindhold for saa, saa snart de er blevet indført hertil, igen at blive tilsat Spiritus og derved komme op paa den egentlige Hedvinstype. Det er altsaa simpelt hen en Omgaaelse af den Lovbestemmelse, som skelner mellem de lettere Vine og Hedvine, og det er dette, der undgaas ved den her foreslaaede Affattelse. Dernæst vil der ved en ændret Affattelse af den vedkommende Anmærkning i Toldloven opnaas, at der ved Toldbehandlingen af udenlandske Rosinvine, Frugtvine etc. kommer til at gælde lignende Regler med Hensyn til Alkoholindhold og Vægtfylde som for de tilsvarende indenlandske Varer. Derved ophæves ogsaa en Ulighed, som har været generende for den indenlandske Frugtvinfabrikation. Ligeledes foreslaas der nye Regler, hvorefter det Forbud, der bestaar mod at anvende indenlandsk Frugtvin, Cider o. s. v. til Fabrikation af Varer som Bitter og Likør, udvides til ogsaa at gælde udenlandske Varer af lignende Art.

Det tredje Lovforslag er *Forslag til Lov om Ændringer i og Tilføjelser til Toldloven af 29. Marts 1924*. Dette Lovforslag gaar for det første ud paa at forfølge videre den Linie, som allerede er angivet saa tydeligt i Toldloven af 1908, og som blev videre udført ved forskellige Toldlovsbestemmelser, der endeligt blev samlet i den saakaldte tekniske Toldlov af 29. Marts 1924 — den Linie, der peger hen imod en fremadskridende Befrielse af Raastoffer og Hjælpstoffer for Told eller, hvor disse Raa- og Hjælpstoffer er Genstand for indenlandsk Fabrikation, da i hvert Fald en saa lempelig Beskatning som muligt. Dette er gennemført for en stor Mængde Produkter af Betydning som Raa- og Hjælpstoffer for forskellige Industrier, men der er jo nogle tilbage. Her foreslaas det nu, at Magniumsulfat, som bl. a. Garverne meget ivrigt har andraget om at faa gjort toldfrit, fordi det er et ret vigtigt Hjælpstof i deres